

Marjanca
Kočevar

Okrušek ajdovega zrna

prisotnost
je izginila
tistega večera
ko sva grebla
po ledenikih
in je polzela
ledena lava
v najin strah

januar
se je razpršil
v ježico
kapitelj
v kup kamenja
in relikvij

vse je bilo
pompeji
ko sva se obrnila
drug od drugega

*

v veko zavesti
zakrijem tesnobo
in molk
tako steklen
poči
ko vanj zavalovi
bližina

*

reinkarniran zvok
mi kane v dlan

kot kresnico zvečer
ga zajamem

z zadkom mi greje tkivo
in odganja noč

*

plavice zažarijo
v sežganem klasju
in prastrah pred poletji
zadrhti
v zarodkih gub

*

sem
tenka bilka lanova
vsa grenka
kakor ajdov med
čebela divja
lunin cvet

zrno v zemlji
zgane se
ajdovo seme
se razpre

črn trn se mi
v srce zadre

*

v moj labirint
ne zaideš
sem ograjo železno
krog sebe skovala
ob njej se vrtinči
reka ognjena

ni ne poti več ne vrat
srčika besna
več ne odganja

tu se že mir razgrajuje
kot vetrni ples razviharjen

čisto pri tleh pa
rjaveča sekira
potuhnjena čaka
dramila

*

v noči svetega vida
se bodo kamni premikali
neslišno
kot jata mehkih črnih glodalcev
in na nobenem negibnih obrazov
ne bo sence

vsenaokrog bo žarela
brezsenčna rdeča svetloba
Novega meseca

slačil nam bo kožo
z obrazov
s teles

z udov
in nam gledal v stržen Biti
s tistim strašnim
rdečim očesom

KOPIJA ne morem najti
tistega
kar je močnejše od mene
tistega
kar je bilo najprej
in naj ves svet
prečešem
zmeraj sem le
svoja senca
svoj odmev
svoj posmeh

a vem
na drugi strani konca
se najdem
in gorje mi takrat

tisti
ki sem zdaj

*

voda me obliva selivko v preletu
iz globine pesek pozvanja prozorno kot gladina
mi oči izpira neukrotljive v vrhovih vrb
se barvajo zeleno da so mahovnata struga
zvezda repatica jih moti z raziskrenimi lovkami
da nihajo vznemirjeno utopljeni v valovih
migetajo goli nošeni v magnetno krožnico

voda me obliva svoj pogled upira vame
njiva modrega lanu je moja pradavna mati

od nje nežno prihaja veter obarvan v modro
in tudi sončnik iz nebesnega svoda
je moder kot divja vijolica

voda me obliva in breg ob reki se barva v modro
moj lahni dih je moder in breztelesno modra postajam

kockasta puščava se počasi ruši nadme
ko nihaje obvisim na vejah

voda me vpija že sem njen naplavljeni pogled

ŠENTJANŽEVO

pastelni metulj
se bo dotaknil
napete tetive
na polnočnem loku

takrat bo noč
postala nevesta
soncu
in srce besede
se bo zganilo
v kapljici rose
na jeziku

*

kako lahko nosiš v srcu
te pompeje in maroko
vse zelene oceanske globine
v kolobarjih oči
rio negro v zenicah
in vse starodavne hiše in kámne
zemlje in kačje pastirje
vse tuje smrti

in težko žalost volovskih oči
vse mrtve brate
zvonove vseh svetovnih pokrajin
sibeliusa in senhorja
van gogha in tagoreja
skodelice solz in smeha
in še imaš
nezoran košček v sebi
da se lahko skrijem vanj
kadar koli te poiščem

*

bilo je nekaj drobnega
v tvoji prošnji
in bodljikavega
kot okrušek ajdovega zrna

ne morem reči DA
to bi bil sinonim bruta
prekinjena elipsa

zato odvržem floret
kajti bolje je biti neresničen
kot umorjen
bolje zavrjen
kot na milost obsojen